

[Svend Jørgensen.]

stebeløb, vedtog Provstiudvalgene i Roskilde og Lolland-Falsters Stifter en Aflønning baseret paa de fornævnte Mindstetakster. Ja, i Lolland-Falsters Stift indførte man endogsaa en højst mærkelig Lønskala, som for Kirkesangere og Organister ser saaledes ud: I Sogne med indtil 1 000 Indbyggere Minimumstakst, i Sogne med fra 1 000 til 1 999 Indbyggere 500 Kr. og i Sogne med over 2 000 Indbyggere 600 Kr. Hertil kommer saa de gældende Dyrtidstillæg samt særskilt Betaling for Søndagsforretninger i Lighed med, hvad der ydes andre Steder i Landet.

De nævnte Beløb er altsaa Honorarer for Medvirken ved de faste Gudstjenester, og Gradueringen — hvis der da skal være nogen Mening i den — maa da bygge paa den Antagelse, at Arbejdet er mindre i det lille Sogn end i Sognet med over 1 000 Indbyggere.

Da der som bekendt ogsaa er 52 Søndage og tre store Højtider i det lille Sogn, har man imidlertid noget vanskeligt ved at se den ophøjede Retfærdighed i en Ordning som den af Provstiudvalgene foreslaaede, og som man trods Modstand med Magt har gennemført. Ja, jeg vil endda ud fra mange Aars Erfaring som Kirkebetjent paastaa, at Kirkebetjeningen i det lille Sogn, der faar en ung, nidkær Præst med Interesse for liturgiske Gudstjenester, Fastegudstjenester, Aftengudstjenester og især for laubske Melodier, ofte har et besværligere Hverv end Kirkebetjeningen i det store Sogn, hvor alt under den ældre Præsts aandelige Førerskab glider af Sted i et roligere Leje. Saa skal jeg endda i denne Forbindelse ganske se bort fra en vis Tilbøjelighed hos Præsterne i de smaa Sogne til at sætte Menighedens Størrelse og Prædikens Længde i omvendt proportionalt Forhold.

Imidlertid er det afgørende ikke, om Kirkebetjeningen faar 50 eller 100 Kr. mere eller mindre om Aaret for deres Medvirken, men det ganske enkle, om Provstiudvalgene i et Par af Landets Stifter og især paa Lolland-Falster skal kunne diktere Menighedsraadene, hvad de maa yde deres Kirkesangere, Organister og Gravere, medens man i andre Stifter uden Vanskelighed kan yde væsentlig højere Honorarer.

I Lolland-Falsters Stift har saaledes 48 Menighedsraad maattet ansætte Mindstetakster til Trods for, at ikke mindre end 34 af disse ønskede at yde højere Lønninger. I enkelte Tilfælde er Lønnen endda ansat

lavere, end den var forud for Lovens Gen-nemførelse.

Naar man nu ved, at i Frederiksborg Amt har de 44 Menighedsraad uden Indsigelse kunnet fastsætte Lønninger fra 500—800 Kr., og at det samme er Tilfældet andre Steder, saa synes de lolland-falsterske Provstiudvalgs Indgreb i Menighedsraadenes Selvbestemmelsesret ubeføjet, og jeg vil derfor gerne vide, om den højtærede Minister billiger denne Adfærd.

Sagen har vakt en Del Røre og har desuden i disse Dage fornyet Aktualitet, dels paa Grund af at de kirkelige Budgetter nu fastlægges, dels paa Grund af at en Kirkesanger og Organist som Protest mod Provstiudvalgenes mærkelige Fremgangsmaade har opsagt sin Stilling.

Provstiudvalgene forsvarer deres Standpunkt med, at de er undergivet et stærkt Pres fra Ministeriets Side, og jeg vil derfor gerne sluttelig bede den højtærede Minister oplyse, om dette virkelig er Tilfældet, og i bekræftende Tilfælde hvorfor dette Pres udelukkende er rettet mod Lolland-Falster. Ganske vist deler man som bekendt Menneskeheden i de onde, de gode og dem fra Lolland, men den Omstændighed skal formentlig ikke have Indflydelse i det foreliggende Tilfælde.

Kirkeministerens (Frede Nielsen): Den Bestemmelse, som det ærede Medlem hentydede til, § 23 i Lønningsloven af 12. Juli 1946, lyder saadan — jeg vil gerne citere den i dens Ordlyd, det ærede Medlem var kun ganske flygtig inde paa den —

„Inden for de i §§ 24—29 angivne Rammer træffer Menighedsraadet — under Stadfastelse for Landets Vedkommende af Provstiudvalget, for Købstæderne af Overtilsynet efter indhentet Erklæring fra Provstiudvalget — Beslutning om, hvorledes Kirkebetjentforholdene skal ordnes, hvem Forretningerne skal overdrages til, og hvilke Vederlag og Godtgørelser der skal ydes.“

Det siges her udtrykkeligt, at for Landets Vedkommende er det Menighedsraadet, som under Stadfastelse af Provstiudvalget træffer Beslutning om Størrelsen af Kirkebetjentenes Honorarer, dog under Hensyntagen til de Minimumstakster, der er fastsat i Lovens § 26.

Naturligvis er det i Tilfælde af Uenighed mellem Provstiudvalget og et Menighedsraad eller en Kirkebetjent ikke udelukket at forelægge Sagen for Kirkeministeriet, og Ministeriet har da svaret og har maattet